Tisztelt Emlékezők, Kedves Debreceniek!

Röviddel ezelőtt városunk főterén levontuk a nemzeti lobogót és felhúztuk a gyászlobogót, emlékezve a 100 évvel ezelőtt nemzetünk ellen elkövetett gyilkossági kísérletre. Megrendítő percek voltak, mint ahogy azok voltak ezek a pillanatok egy évszázada is, amikor 1920. június 4-én délután harangzúgástól volt hangos a megcsonkított Magyarország. Azt siratták a harangok, hogy az I. Világháború győztes és hatalomittas politikai vezetői a világtörténelem egyik legigazságtalanabb, minden elvszerűséget nélkülöző békediktátumával elcsatolták Magyarország területének kétharmadát, lakosságának több, mint felét. Ezáltal magyarok millióit tették földönfutóvá és jogfosztottá annak reményében, hogy nemzetünket örökre térdre kényszerítik.

És a béke kitervelői igazságosságra, demokratikus elvekre, a népek önrendelkezésére, az etnikai viszonyok, kisebbségi jogok tiszteletben tartására hivatkoztak. Igen, ezek a nagyszerű elvek vonatkoztak a győztes népekre, de ránk magyarokra nem. Trianon hazugságra épült és ami hazugságra épül nem lehet örökkévaló.

Hogyan lehetne igazságosnak nevezni egy olyan békét, amelynek következtében 1918 és 1924 között több, mint 350 ezer magyar ember volt kénytelen elmenekülni szülőföldjéről, hátrahagyva mindent, ami az otthont jelentette számukra.

Trianon soha nem a békét, sokkal inkább a békétlenséget jelentette számunkra, egyúttal Európa hálátlanságát, a megaláztatást, az igazságtalanságot és

az örök revansvágyat, ami egy igazságtalan békerendszer elfogadhatatlanságából fakad.

„mi itt ezen a földön ősi és emberi jogon otthon vagyunk: szökevények, gyávák mi nem lehetünk. Az otthon a hazánk, melyből kiűzni, kihajtani minket csak erőszakkal, embertelen parancsokkal, barbár machinációkkal lehet.” Az idézet Fábry Zoltán felvidéki írótól származik.

Igen! Mi itt ezen a földön ősi és emberi jogon otthon vagyunk. Ezt senki nem vitathatja el tőlünk. Aki ezt mégis megteszi - mert azért még ma is előfordul olykor, hogy a határon túli magyarokat hazátlannak nevezik - az nem tiszteli a magyarokat, az nem tiszteli a történelmi tényeket, az ellensége a magyar nemzetnek, ezért azzal nekünk baráti viszonyt még csak színlelni is bűn.

Trianon talán egyetlen pozitív következménye, hogy megtanította számunkra értékelni a nemzeti összetartozást. És bár időről időre felbukkannak olyanok, akik tagadják a határok által megosztott magyarság összetartozásának jelentőségét, mégis képesek voltunk 2010 után a határon túli magyarok számára biztosított állampolgárság megadásával elérni, a nemzet közjogi egyesítését és ma 1 millióval több magyar állampolgár él, zömében itt a Kárpát-medencében, mint egy évtizeddel ezelőtt.

De ezzel együtt sem lehet feledni a magyar baloldal nemzetáruló magatartását a 2004-es kettős állampolgárságról szóló népszavazás kapcsán. Annál is inkább, mert újra és újra megfogalmazódik bennük a határon túliak jogfosztása,

a választási jog elvétele azoktól, akiket 100 éve büntet a történelem magyarságuk miatt.

Azok, akik ma is ellenzik az állampolgári jogok teljes kiterjesztését a határokon túlra, azokat nem tekinthetjük másnak, mint a XXI. század Károlyi Mihályainak. Ne adjuk soha az országot olyanok kezére, akik Károlyi Mihályok lehetnek. Akik, nem a magyar érdeket tartják elsőnek, hanem azt, hogy hogyan lehetne az idegen érdekeket kiszolgálva politikai vagy gazdasági előnyökre szert tenni.

Soha ne tegyük sorsunkat olyanok kezébe, akik az ellenségeinkben látják szövetségeseiket, akik arcul csapják a határon túli magyarságot és szövetkeznek magyarellenes pártokkal.

De ez nem jelenti azt, hogy ne szövetkezhetnénk egymás értékeinek és érdekeinek tiszteletben tartása mellett a Kárpát-medence más nemzetiségeivel. Sőt kötelességünk az együttműködést keresni, mint ahogy ezt a Visegrádi országok immáron hosszú ideje sikeresen teszik.

Az a hely, ahol most állunk, a Bem tér, a magyar fájdalom szobrával nem más, mint Trianon miatt a magyarok iránti együttérzés és együttműködés szimbóluma.

A szobor létrehozásában és elhelyezésében olyanok vállaltak szerepet, akiknek nemzetei felelősséget viseltek a trianoni békediktátum létrehozásában. Köszönet az együttérzésért.

A Magyar fájdalom szobrának felavatásánál, Vásáry István Debrecen akkori polgármestere a következőket mondta:

„A világháború során velünk ellenséges nemzet fiai állították ezt a szobrot [egy angol lord és egy francia művész]. Amely így szimbóluma annak is, hogy a fájdalom és szenvedés […] közös lett más nemzetekkel, az egész emberiséggel, az egész világgal.

A világ minden népe szenved és nincs addig gyógyulás, amíg a magyar seb meg nem gyógyult. Egyedül az igazság szabadíthatja meg az emberiséget a fájdalom és a szenvedés poklából, amelybe a békeszerződések alkotói juttatták a világot.”

A magyar seb pedig csak akkor gyógyul, ha a Kárpát-medence nemzetiségei a kölcsönös tisztelet jegyében törekednek az együttműködésre,

garantálva ezáltal a határainkon túlra szakadt magyarok jogait a teljes diszkrimináció-mentességgel együtt.

Magyarország ezeréves történelme a Kárpát-medence népeinek közös történelme.

100 évvel Trianon után és a következő 100 év kezdetén el kell ismerjük, hogy közös életünk során mi magyarok, a magyar arisztokrácia követett el súlyos hibákat, amelyek szerepet játszottak abban, hogy országunkat nem tudtuk egyben tartani.

Az nem volt a véletlen műve, hogy hazánk nemzetiségei nem akartak egy állam keretei között velünk élni, aminek az lett a következménye, hogy 100 éve magyar testvéreink eszik a kisebbségi lét sokszor keserű kenyerét. Egyértelműen kijelenthetjük, hogy az egykori Nagy-Magyarország kisebbségei, többségi államalkotóvá válva törlesztettek.

De ez nem lehet meghatározó alapelve a jövőnek, ez csak ellentétekhez és az indulatok felkorbácsolásához vezethet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hatalmas veszteség számunkra, ami 1920. június 4-én történt, de az a nemzet amelyik annyi veszteséget elszenvedett az elmúlt 1000, de különösen az elmúlt 100 évben, mint a magyar, és ma is él, az nem lehet vesztes, az egy győztes nemzet. Itt vagyunk és újra erősek, magabiztosak, sikeresek vagyunk.

Kezdjük abban a hitben a Trianon utáni 2. száz esztendőt, hogy ez a magyarok évszázada, amelynek Debrecen meghatározó szereplője lesz.

Ahogy Jókai írta: “Pest Központja az országnak, de Debrecen középpontja a magyarságnak.”

Hiszem és vallom, hogyha erős Magyarországot építő kormánya lesz a jövőben is az országnak, akkor Debrecen az évtized végére egy határokon átnyúló erős régió centruma lesz. Egy olyan kelet-magyarországi hídfőállás, amely a kölcsönös érdekek mentén a gazdaság, oktatás, kultúra és közlekedés területén egyesíteni fogja Szolnoktól Ungvárig, Kassától Nagyváradig a Kárpát-medence észak-keleti térségét.

Az elmúlt 10 évben Magyarország ledolgozta hátrányát és újra, sikeres erős országként vesz részt a közép-európai együttműködésben. Ez adja az alapot nekünk debrecenieknek ahhoz, hogy előmozdítói legyünk térségünk összefogásának határon innen és túl, felkarolva a határok túloldalán élő magyar testvéreinket.

Ehhez a következő héten bemutatásra kerülő Debrecen 2030 stratégiai program Kormány általi megerősítése adja a biztos hátteret.

Tisztelt Megemlékezők!

Baltazár Dezső református püspök, a következőképpen fogalmazott a trianoni békediktátummal kapcsolatban 1920 nyarán:

„Szenvedtünk sokat, de sem el nem csüggedtünk, sem kétségbe nem estünk. Tudtuk, hogy kinek hittünk. Az emberektől nem vártunk semmi jót. Tehát nem is csalatkoztunk. Istenbe vetjük reményünket. Az ő [sic!] törvénye szerint dolgozunk. Hazánk feltámadásának a sorsát is reá vetjük erős bízással.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hiszem, hogy a Jóisten segítségével újra egyesülhetünk, megfoghatjuk egymás kezét mi magyarok és mind, akik itt élünk a Kárpát-medencében és kimondhatjuk: soha többé viszályt, soha többé Trianont!

Kívánom, hogy a következő száz év legyen a magyar nemzet számára az építkezés, a siker és a fejlődés évszázada.